

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם י' אֶתְנָרִי:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיְפוּטִי:

וְזָה (שם מ"ט): "פִּי יְדַבֵּר חֲכָמוֹת", הֵינּוּ הַדְּבָר הַיּוֹצֵא מִפִּי פּוֹגֵעַ בַּחֲכָמָה, הֵינּוּ בְּגַלְגָּלְתָּא דְּמַחָא, וְעַל-יְדֵי-זָה: "וְהַגּוֹת לְבִי" וְכוּ', הֵינּוּ (ע"ז שנתעורר הרעם (כצ"ל). שְׁנַתְעוּרַר עַל-יְדֵי-זָה הָרַעַם, נְתַעוּרַר הַלֵּב, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ: 'קוֹל מְעוּרַר הַכּוֹנֵחַ' עֵיין בְּרִכּוֹת כ"ד: וּבַהֲרָא"ש וּרְבִינּוּ יוֹנָה שֵׁם וּבִשְׁ"ע ס' ק"א. [ובסי' ס"א סעיף ד']. וְזָה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ (בְּרִכּוֹת ו:)' מִי שֵׁישׁ בּוֹ יֵרָאֵת שָׁמַיִם, דְּבָרֵיו נִשְׁמָעִין, כִּי מִי שֵׁישׁ בּוֹ יֵרָאֵה, קוֹלוֹ נִעְשֶׂה רַעְמִים, כִּי רַעַם מִסְטָרָא דִּיצְחָק, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: "וְרַעַם גְּבוּרוֹתָיו", וְעַל-יְדֵי-זָה דְּבָרֵיו נִשְׁמָעִין, הֵינּוּ מִשְׁתַּמֵּעַ קָלָא לְבְרִיתָא, כִּי תַפְּן תִּלְיָא שְׁמִיעָה (זוהר פנחס ר"ל. ובתיקון ע), כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (חֲבַקּוּק ג): "ה', שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יֵרָאֵתִי".

וְזָה פְרוּשׁ (תהלים ק"ג): "גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ". אֵיתָא בַּזְהַר (לך צ): 'זְכִין לְשִׁמְעַ קָלִין מְלַעֲיָלָא', הֵינּוּ עַל יְדֵי הַגְּבוּרוֹת נִעְשֶׂה רַעְמִים, וְעַל-יְדֵי-זָה הַלֵּב שׁוֹמֵעַ, וְהֵינּוּ: "וְהַגּוֹת לְבִי תְבוֹנוֹת", וְכְמוֹ שְׁכַתּוּב (מְלָכִים-א' ג): "וְנָתַתְּ לְעַבְדְּךָ לֵב שׁוֹמֵעַ", וְגַם דְּבָרֵיו נִשְׁמָעִין לְבְרִיתָא, וְזָהוּ: "לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ". וְזָה בְּחִינַת קוֹל הַשּׁוֹפָר, דָּא שׁוֹפֵר שֶׁל אֵיל, אֵילוֹ שֶׁל יְצַחֵק (זוהר פנחס רל"ה): בְּחִינַת: "וְרַעַם גְּבוּרוֹתָיו". וְזָהוּ (תהלים פ"ט): "אֲשֵׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה", 'יוֹדְעֵי דִיקָא, שִׁיפְגַּע הַקּוֹל בַּמַּח, בְּחִינַת עָבִי מְטָרָא, וַיְהִי בְּבְחִינַת רַעְמִים, וּמִי שֶׁשׁוֹמֵעַ תְּקִיעַת שׁוֹפֵר מֵאִישׁ יֵרָאֵ וְחָרַד, בְּיָדָאֵי לֹא יְדַאֵג כָּל הַשָּׁנָה מְרַעְמִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: "בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים עָלֵיהֶם נִגְלִיתָ, וּבְקוֹל שׁוֹפָר עָלֵיהֶם הוֹפַעְתָּ", שְׁבְקוֹל

השופר הופיע עליהם מקולות ובָּרְקִים:

ד אַבֵּל צָרִיד לְפָנֹת אֶת הַמַּחֲזִין מִחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וּמִמְחַשְׁבוֹת זָרוֹת. מִחֲמִין שְׁלֵא יַחְמִיץ אֶת חֲכָמָתוֹ בְּחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וּבִתְאוּת, כִּי כִּי בְּשִׁיזְצִיא אֶת הַקּוֹל וַיִּפְגַּע בְּמַחוּ, יתְעַבֵּד מִמֶּנּוּ רַעַם, אַבֵּל כְּשֶׁנִּלְגַּלְתָּא דְּמַחָא אָטוּם בְּטַמְאָה, כְּמוֹ שְׁכַת־וֹב (ויקרא י"א): "וְנִטְמַתֶּם בָּם", אֲזִי אֵין קוֹלוֹ נִשְׁמָע. גַּם יִשְׁמַר יִרְאָתוֹ, שְׁמִמֶּנּוּ תוֹצְאוֹת הַקּוֹל, כְּמוֹ שְׁכַת־וֹב: "וְרַעַם גְּבוּרוֹתָיו", שְׁלֵא יִהְיֶה לוֹ יִרְאָה חִיצוֹנִית, וְזֶה (אבות פֶּרֶק ג'): 'אם אֵין חֲכָמָה אֵין יִרְאָה'; אִם אֵין יִרְאָה אֵין חֲכָמָה.

וְזָהוּ (שֶׁבֶת נו: וּבְסִנְהֶדְרִין כ"א): 'יֵרֵד גְּבוּרִיאֵל וְנָעֵץ קָנָה בַּיָּם'. פֶּרוּשׁ: מִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַגְּבוּרוֹת, הֵינּוּ יִרְאָה חִיצוֹנִית, נָעֵץ קָנָה בַּיָּם הַחֲכָמָה. קָנָה דָּא בְּחִינַת קוֹל הַיּוֹצֵא מִהַקָּנָה (ברכות ס"א. ועיין זוהר פנחס רל"ד). הֵינּוּ עַל־יְדֵי הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַגְּבוּרוֹת, שֶׁהִיא בְּחִינַת סוּסְפִיתָא דְּדַהֲבָא, יִרְאָה חִיצוֹנִית, נִשְׁאָר הַקּוֹל נָעוּץ בְּאַטְמִימַת הַשֶּׁכֶל, וְלֹא יִשְׁתַּמֵּעַ לְבָרִיתָא.

וְעָקָר לְשִׁמּוֹר מַחוּ שְׁלֵא יַחְמִיץ, וְזָהוּ (תהלים ס"ח): "נָעַר חֵית קָנָה", כְּדֹאִיתָא בַּזְהַר (פינחס רנ"ב): קָנָה חֵית תְּשַׁבֵּר וְתַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה ה"א, וְתַעֲשֶׂה מֵאוֹתֵיּוֹת חָמִין – מִצָּה, הֵינּוּ שְׁלֵא תַחְמִיץ חֲכָמָתְךָ. וְזָהוּ לְשׁוֹן גָּעַר – לְשׁוֹן מְרִיבָה, כִּי מִצָּה – לְשׁוֹן מְרִיבָה. דְּצִדִּיקָיָא עֲבָדִין מִצּוֹתָא בְּסִטְרֵין אַחֲרָנִין, דְּלֹא יִתְקַרְיֵבוּ לְמִשְׁכַּנָּא דְּקִדְשָׁה. הֵינּוּ כְּשֶׁתְּשַׁמֵּר אֶת חֲכָמָתְךָ שְׁלֵא יִכָּנֵס בּוֹ חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, שְׁלֵא תִתְהַרְהַר בְּתַהוֹרִים רָעִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת קָנָה דְּסִטְרָא אַחֲרָא, כְּנֶגֶד 'קָנָה חֲכָמָה קָנָה בִּינָה' דְּקִדְשָׁה, עַל־יְדֵי־זֶה תִּנְצַל מִבְּחִינַת חָמִין, שֶׁהִיא סִטְרָא דְּמוֹתָא, כְּדֹאִיתָא מִחֲמַצָּת, תִּפְּזֵן סִטְרָא דְּמוֹתָא.

וְתֵאמִין, כִּי כָּל מִצְוֹתָא וּמְרִיבָה שְׂיֵשׁ בֵּין הַצְּדִיקִים הַשְּׁלֵמִים, אֵין זֶה אֶלָּא כְּדֵי שְׂיִגְרָשׁוּ סְטָרִין אַחֲרֵינֵין, וְזֶה פֶּרוּשׁ (מְשָׁלִי ט"ו): "אֲזַן שִׁמְעֵת תּוֹכַחַת חַיִּים בְּקָרֵב חֲכָמִים תִּלְוִין" – לְשׁוֹן תְּלוּנָה וּמְרִיבָה (ועיין זוהר חדש ס' ויצא וילן שם כד"א וילונו העם). כְּשֶׁאַתָּה שׁוֹמֵעַ מְרִיבוֹת שְׂבִין הַצְּדִיקִים תִּדַּע, שְׂזֶה מִשְׁמִיעִין אוֹתְךָ תּוֹכַחָה, עַל שְׂפִגְמָתְךָ בְּטַפֵּי מַחֲךָ, שְׁעַל זֶה נֶאמַר (מְשָׁלִי ב): "כָּל בָּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוֹן, וְלֹא יִשְׁיִגּוּ אַרְחוֹת חַיִּים", שְׁאַתָּה דְּבוּק בְּסְטָרָא דְּמוֹתָא, בְּחִינַת חָמִין, בְּחִינַת יָרֵד גְּבַרְיָאֵל וְכוּ', וְתִדַּע שְׂנַעֵץ קָנָה, הֵינּוּ חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת נְעוּצִים בְּיָם חֲכָמְתְךָ, וּבִוְדָאֵי אִם לֹא הָיָה נִפְגָּם מַחֲךָ, לֹא הָיָה נִשְׁמָע לְךָ מְרִיבוֹת שְׂבִין הַצְּדִיקִים, וְאֵין הַמְרִיבָה אֶלָּא בְּשִׁבִילְךָ, כְּדֵי שְׁתָּשׁוּב מִמּוֹת לְחַיִּים, מִחָמִין לְמַצָּה, מִחֵי"ת לְה"א, וְתָשׁוּב מִיִּרְאָה רָעָה, מְקוֹל פְּגוּם, מִחֲכָמָה פְּגוּמָה לְיִרְאָה טוֹבָה, לְקוֹל טוֹב, לְחֲכָמָה טוֹבָה. וְכִשְׁתִּשְׁמַר אֶת מַחֲךָ מִבְּחִינַת חָמִין, שְׁלֹא יְהִיָּה אָטוּם, אַזֵּי יִפְגַּע קוֹלְךָ בְּגִלְגֻלְתְךָ, וְיִתְעַבֵּד רַעַם, וְיִתְפַּשֵּׁט עֲקֻמוֹמִיּוֹת שְׂבִלְבָךָ, וְאִז תִּזְכָּה לְשִׁמְחָה, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב: "וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמֵחָה",

וְזֶה פֶּרוּשׁ (תְּהִלִּים פ"א): "אֶעֱנֶךָ בְּסֵתֵר רַעַם, אֶבְחַנְךָ עַל מִי מְרִיבָה סְלָה", מִי מְרִיבָה' זֶה בְּחִינַת מַצָּה, בְּחִינַת מַחִין. עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה רַעַמִּים:

וְתִדַּע, שְׂצָרִיד לְשִׁתֵּף הַגְּבוּרוֹת בְּחֲסָדִים, שְׂמֵאֶלָּא בִימִינָא, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב (תְּהִלִּים כ): "בְּגְבוּרוֹת יִשַׁע יְמִינוֹ", כִּי עַקֵּר הַתְּגִלוֹת עַל יְדֵי הַחֲסָדִים, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב (שָׁם ק"י): "שֵׁב לְיַמִּינִי".

וְכֵן צָרִיד לְשִׁתֵּף הָאֶהְבָּה עִם הַיִּרְאָה כְּדֵי שְׂיִתְעַבֵּד רַעַמִּים, וְזֶה מִסְטָרָא דִימִינָא, מַחֲא חוֹרָא כְּכִסְפָּא (תְּקוּן ע). וְזֶה "וַיֵּשֶׁב הַיָּם", הֵינּוּ יָם הַחֲכָמָה, "לְפָנֹת בְּקָר" דָּא בְּקָר דְּאֶבְרָהָם (עֵיין זוהר

תרומה ק"ע:) בְּחִינַת: "אֲבָרְהָם אוֹהֲבֵי" (ישעיהו מ"א). "לְאִיתָנוּ" דָּא
 גְּבוּרוֹת הֵינּוּ בְּחִינַת: "קוֹל רַעְמָךְ בַּגְּלִיל".

וְזָהוּ (שיר השירים ח): "מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה",
 כִּי עֵקֶר הַתְּגַבְרוֹת עַל יְדֵי הָאֱהָבָה כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב: "שֵׁב
 לִימִינִי" וְכוּ'. וְזָהוּ פִּירוּשׁ (תהלים כ"ט): "אֵל הַכְּבוֹד" 'אֵל' דָּא חֶסֶד.
 'כְּבוֹד' דָּא חֲכָמָה, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (משלי ג): "כְּבוֹד חֲכָמִים יִנְחָלוּ".
 'הֲרָעִים' דָּא בְּחִינַת רַעְמִים, הֵינּוּ הַגְּבוּרוֹת בְּחִינַת רַעְמִים צָרִיךְ
 לְשַׁתֵּף עִמָּהֶם אֱהָבָה כִּדִּי שִׁפְנֻעוּ בְּכָבוֹד, בְּבְחִינַת חֲכָמָה
 שִׁיתְעַבְד מֵהֶם רַעְמִים, וְתִתְגַּבֵּר עַל אוֹיְבֶיךָ כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב: "שֵׁב
 לִימִינִי" וְכוּ':

סדר קצור לקווי מוהר"ן הי"א:

ו מי ששומע תקיעת שופר בראש השנה מאיש ירא וחרד בודאי
 לא ידאג כל השנה מרעמים:

ז לזכות בשלמות לבחינת רעמים הנ"ל הוא על-ידי שפפנין המח
 מכל מיני חכמות חיצוניות ומחשבות זרות והרהורים רעים:

ח מאד מאד צריכין לזהר לפנות את המח מחכמות חיצוניות
 וממחשבות זרות. מחמין שלא יחמיץ את חכמתו בחכמות
 חיצוניות ובתאוות, כי הם מטמטמין ומטמאין מחו ואי אפשר לו
 לבון בתפלתו ואי אפשר לו לשמח. גם צריך לשמר עצמו מאד
 שלא יהיה לו יראה חיצונית. שלא ירא משום דבר רק מהשם
 יתברך לבד כי על-ידי יראות חיצונית אי אפשר לבון בתפלתו
 ומונע השמחה. והעקר לשמר מחו שלא יחמיץ שלא יתרחק
 בהרהורים רעים ובתאוות שהם בחינת חמין שהם סטרא
 דמותא. וצריך לגער באלו המחשבות שהם סטרא דמותא סטרין
 אחרנין ולגרשם מדעתו ומחשבתו, שלא יתקרבו אליו, ולשמר

זֶכֶּךָ נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

רמ"ג מוהר"ג זצ"ל "צריך לציין מקומו שיהיה מצדו רבנו יהיה תיקון רב"ג"ג
זכך נתן ולא יעבור" ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שעי"י ישיבת תיקון המידות

עצמו מאד שלא יכנסו במחו אלו המחשבות חס ושלום. גם צריך לשתף האהבה עם היראה ואז דיקא יוכל לזכך מחו שיתפלל בכונה גדולה בכל הכחות עד שתהיה תפלתו בחינת רעמים שעל-ידי-זה זוכה לשמחה וכו' כנ"ל:

ט צריך לשמר עצמו מיראות חיצוניות שלא יפל עליו יראה משום דבר שבְּעוֹלָם. רק כשבא עליו איזה יראה ופחד יזכר מיד יראת השם יתברך ופחדו הגדול וימשיך על עצמו יראת השם כל היום תמיד. ועל-ידי-זה יוכל להתפלל עם כחות להוציא בכה גדול תפלתו ויהיה תפלתו בחינת רעמים ויזכה לשמע היטב מה שמוציא בפיו. ועל-ידי-זה יזכה לשמחה, לעשות כל המצוות בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה. ועל-ידי-זה יזכה לידע לבטל כל הגזרות אפלו לאחר גזר דין חס ושלום:

י גם צריך לשתף האהבה עם היראה כדי לזכות לכל הנ"ל כי עקר ההתגברות הוא על-ידי האהבה, אך אף-על-פי-כן צריכין להקדים את היראה:

סדר השי"ת מוהר"ג זצ"ל

כא (כא) בעת שאמר התורה מישראל דסכינא בסימן ל' בשבת חנכה תקם"ז בסעודה השלישית של שבת.

והתחיל התורה על פסוק ויהי מקץ ולא גמר לגלות פרוש הפסוק איך שיקח תורה הזאת לפסוק הנ"ל. ובמוצאי שבת אחר הבדלה דבר עמנו ואמר שאם היה רוצה לסיים התורה על פסוק הנ"ל היה צריך לומר עוד הפעם תורה כמו זו שאמר.

ואחר-כך אמר אני דומה עכשו כמו מי שפוסקין עליו להכותו בארבע רוחות העיר ולא הבינו דבריו כלל. כעת נזכרתי שמרמז

קִצַּת בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל. כִּי מִבְּאֵר שֵׁם שְׂצָרִיכִין לַחֲתוּךְ הַמְּלָכוֹת שֶׁהִיא בְּחִינַת דְּל"ת מֵאַרְבַּע מַלְכוּיֹת דְּסִטְרָא-אַחֲרָא, בְּחִינַת חֲתָכוּ לְאַרְבָּעָה. וְאַפְשָׁר רָמַז קִצַּת בְּדַבְרֵיו זְכוּרֹנוּ לְבִרְכָה לְעֵינֵין שְׂצָרִיךְ לְסִבְל יְסוּרִים אַרְבַּע פְּעָמִים בְּשִׁבִיל לַחֲתוּךְ הַדְּל"ת הַנִּ"ל מִבֵּין הָאַרְבַּע מַלְכוּיֹת וְכוּ':

כב (כב) פֶּעַם אַחַת דִּבְרַתִּי עִמּוֹ מִהַתּוֹרָה וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכַת כְּהַנִּים בְּסִימָן ל"ד הַמְדַבֵּר מִהַנְּקֻדָּה שֶׁהִיא בְּחִינַת צַדִּיק וְכוּ', וְאָמַר לִי שְׁבֹזֵאת הַתּוֹרָה יְכוּלִין לְרְאוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים שֶׁבְּדוֹר מַהוֹת וּמְדִרְגַת וּמַעֲלַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד:

כג (כג) [מֵאָמַר הַנִּעְזֹר בְּלִילָה סִימָן נ"ב. נֶאֱמַר בְּשֵׁנַת תַּקֻּם"ג בְּבְחִינַת עוֹשֵׁי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ. כִּי מוֹרְנוּ הָרַב ר' נְתָן זְכוֹר צַדִּיק לְבִרְכָה קַיִם עֵינֵין זֶה מִתְחַלֵּה מִדַּעְתָּא דְנַפְשָׁה. וּבְאוֹתוֹ הַיּוֹם בָּא אֵל אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ זְכוֹר צַדִּיק לְבִרְכָה וְהוּא כּוּן בְּרוּחַ קָדְשׁוֹ הַנּוֹרָא וְהַנְּפִלָא מְאֹד וְגָלָה לְפָנָיו הָעֵינֵין הַזֵּה.

וּמוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי נְתָן זְכוֹר צַדִּיק לְבִרְכָה בְּשִׁמְעוּ אִידֵי שְׂמַגְלָה לְפָנָיו עֵינֵין הַזֵּה שְׁעָשָׂה מִדַּעְתָּה דְנַפְשָׁה, וּמָה שְׂזוֹכִין עַל-יְדֵי-זֶה, וְגַם מֵעַצֵּם הִרְגְּשָׁתוֹ בְּנַעֲיָמוֹת הַדְּבָרִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה, נִתְבַּטַּל מִגְּשָׁמִיּוֹתוֹ וַיִּצְעַק בְּקוֹל וְאָמַר (גִּיּוּוֹאֵלָד) אָרוּצָה נָא בְּשׁוֹקִים וּבְרַחוּבוֹת וַאֲצַעֵק אֶתְּהָ מַה יֵּהם חוֹשְׁבִים לְנַפְשָׁם. וּמִגְּדַל תִּבְעֵרַת לְבָבוֹ עַד שְׂמִמָּשׁ יֵצֵא מִגְּדַר אֲנוּשֵׁי, רָצָה בְּאַמַת לָרוּץ וְלִצְעַק כַּנִּ"ל. וּמִיָּד חָטַף אוֹתוֹ אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ זְכוֹר צַדִּיק לְבִרְכָה בְּבִגְדוֹ, וְאָמַר לוֹ עֲמַד כִּי לֹא תִפְעַל כְּלָל. (שְׁטִיִּיא דוּא וּוְעֶסֶט נִיט

פּוֹעֲלִין):

כד (כד) פֶּעַם אַחַת בָּאנוּ אֵלָיו אֲנִי וְחֲבָרֵי רַבִּי נִפְתָּלִי סָמוּךְ לְשִׁבּוּעוֹת תַּקֻּם"ה, וְאָמַר לָנוּ שְׁעָתָה אֵינּוּ יוֹדַע כְּלָל, רַק זֹאת נוֹדַע

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

רמב"ם מורה רנ"ג הל' י"ג "ע"כ מצאנו מקוה שד"ק מצאנו מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ם" וזו היתה תיקון המידות ש"י ישיבת תיקון המידות

לִי בְּעֵתִים הֵלְלוּ שְׁעַל-יְדֵי לְשׁוֹן הָרַע שְׁבָעוּלָם אֵין הַצְדִּיקִים יְכוּלִין לְהִיזֵת עֲנָוִים וְכוּ' כַּמְבֹאָר בְּסִימָן קצ"ז וַיִּתֵּר מִזֶּה אֵינוֹ יוֹדֵעַ וְאָמַר בְּפִרוּשׁ כְּמוֹ שֶׁאַתָּה אֵינְךָ יוֹדֵעַ, כִּךָ מִמָּשׁ אֲנִי אֵינִי יוֹדֵעַ עֲכָשׁוּ כְּלוּם.

וְאָמַר שְׁעָכָשׁוּ הוּא מִתְנַהֵג בְּפִשִּׁיטוֹת שְׁעוֹמֵד בְּבִקָּר וּמִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ, וְאַחֲר־כֵּן הוּא לֹמֵד קְצַת, וְאַחֲר־כֵּן הוּא אֹמֵר תְּהִלִּים, וְאַחֲר־כֵּן אוֹכֵל אֲכִילָתוֹ וּמְנִיחַ עֲצָמוֹ לִישׁוֹן קְצַת, וְאַחֲר־כֵּן הוּא עוֹמֵד וּמְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ קְצַת לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים. וַיֵּשׁ לִי רַחֲמָנוֹת עָלַי (אֵין אֵיךְ הָאֵב אוֹיֵף מִיר רַחֲמָנוֹת). וְאֵלּוֹ הַדְּבוּרִים שִׁישׁ לוֹ רַחֲמָנוֹת עַל עֲצָמוֹ אָמַר בְּתַמִּימוֹת וּבְלֵב נְשֻׁבָר עַד שְׁכָל מִי שֶׁשָּׁמַע אֵלּוֹ הַדְּבוּרִים רָאָה וְהִבִּין גּוֹדֵל הַרַחֲמָנוֹת הָעֲצוּם שִׁישׁ לוֹ עַל עֲצָמוֹ, כְּאֵלּוֹ הָיָה רַחוּק בְּתַכְלִית הַרַחוּק מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ חֵם וְשָׁלוֹם וְכוּ'.

וּסְפַר לָנוּ אֵן שְׁחָלָם לוֹ שֶׁהָיָה שְׁבוּעוֹת וְהָיִינוּ כְּלָנוּ כְּדֶרְכָנוּ בְּכָל שָׁנָה לְהַתְקַבֵּץ אֵלָיו עַל חַג הַשְּׁבוּעוֹת. וְלֹא הָיָה יְכוּל לֹמַר תּוֹרָה כְּלָל וְהָיָה מְבִינָה וּמִיָּסַר אוֹתָנוּ מְאֹד וְאָמַר כִּי הַכֹּל בְּשִׁבְלֵנוּ שְׁמִיחַמַת עֲבִיּוֹתָנוּ וְכוּ' אֵינוֹ יְכוּל לֹמַר תּוֹרָה (כַּמְבֹאָר אֲצִלָנוּ שֶׁהַתּוֹרָה שֶׁל הַצְדִּיק נֶעֱשִׂית מֵהָאֲנָשִׁים הַבָּאִים וּמִתְקַבְּצִים אֵלָיו). וְהוֹכִיחַ אוֹתָנוּ מְאֹד וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרְרָנוּ כְּלָנוּ בְּתִשְׁבּוּבָה גְדוּלָה וְאַחֲר־כֵּן אָמַר תּוֹרָה נְפִלְאָה וְנוֹרָא מְאֹד. וְהַמּוֹבֵן מִדְּבָרָיו הָיָה שֶׁנִּתְגַּלָה לוֹ בְּחִלּוֹם גַּם הַתּוֹרָה שֶׁאָמַר אֵן.

סֵדֶר הָאֲלָף-בֵּית הַיּוֹמִי:

כה. בֵּית תְּחִלָּה – לֹא שְׁלֵטָה בְּהוֹ עֵינָא בִישָׁא. כו. כָּל הַמְגִיד לִיתוּם בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, כְּאֵלּוֹ יִלְדוּ. כז. כָּל הַמְלִמֵד בֵּין חֲבֵרוֹ תּוֹרָה, כְּאֵלּוֹ יִלְדוּ. כח. אַרְבָּעִים יוֹם קִדְּם יְצִירַת הַיֶּלֶד יִתְפַּלֵּל עַל אִשְׁתּוֹ, שֶׁתֵּלֵד זָכָר.

כט. מי שמהרהר בזנות, גם אשתו באה לידי הרהורים, וכשאשתו מהרהרת, על-ידי זה הקלפות באין עליה בחלום, ועל-ידי זה הבנים שקה מתים. ל. מי שמוזנה, אשתו מוזנה עליו. לא. כל השורף תבואתו של חברו, אינו מניח בן לירשו. לב. אשה שמשקלת בניה, בשעת לדה תניח על ראשה תפוח. לג. כל העושה דבר-מצוה ולא גמרו, קובר אשתו ובניו. לד. הנושא אשה לשם ממון – הוין לה בנים שאינם מהגנים, ומפסיד את הממון בזמן קצר. לה. העוסק בתורה ובגמילות-חסדים, זוכה להרבה בנים. לו. אין הבנים מתים בעוון האבות, אלא כשאוחזים מעשה אבותיהם בידיהם. לז. התשמיש יפה לולד, ללבנו ולזרזו ולהיות בעל-צורה ובעל-כח. לח. מי שאין לו בנים, יקבל על עצמו גלות. לט. היורד לאמנות חברו, כאלו בא על אשת רעהו. מ. כשנמסר אדם ביד שונאיו, הוי כמו שכול בנים. מא. מי שכא על הכותית או זכר, או הרהר בעבודה זרה, לא יהיה לו בן תלמיד-חכם, ואם ילמד בנו תורה יהיה שכחן. מב. בנים הטובים – רפואה גדולה לאבות. מג. על-ידי שקר הבנים מתים. מד. כל שאינו פורש מאשתו סמוך לוסתה, אפלו הוי לה בנים כבני אהרן – מתים. וכל הפורש, הוין לה בנים זכרים וראויין להוראה. מה. כל המבדיל על היין במוצאי שבת, הוין לה בנים זכרים וראויין להוראה. מו. המקדש את עצמו בשעת תשמיש דרך צניעות, הוין לה בנים זכרים. מז. יזהר מאד שלא יינק הולד מאשה רעה, כי חלב מטמא וחלב מטהר. מח. חמין ושמן מברין את הולד. מט. מי שאינו עוצר את עצמו מלהטיל מים, תפלתו שמתפלל על בניו נשמעת. נ. הולד הולך אחר צורת אב ואם.

סדר שבת ה'ר"ן ה'תשנ"א:

כד גם הבנו מדבריו שהיה מספר עמנו, שבימי נעוריו בעת שיגע וטרח בשביל עבודת השם היו לו פמה וכמה מיני סגופים וכפי הנשמע ומוכן מדבריו שהיה לו כל מיני סגופים שבעולם, הן גלגול שלג וכו' וכיוצא ואמר שהסגוף לאחזו עצמו לבלי לחכך עצמו כלל זהו הסגוף הגדול ביותר דהינו כשמינשכים לאדם הדברים השכיחים סמוך לבשר ודרך כל אדם לחכך עצמו בכל עת שמרגיש איזה נשיכה והיה מקבל זאת לסגוף לאנס את עצמו לבלי לעשות שום חכוך לא ביד ולא בגוף ולא בשום איבר ואמר שזהו סגוף גדול מאד, כי האדם מנח, והנשיכות מתגברים אז ביותר והוא אסור לו לזוז בידיו ולא בשום אבר רק מרגיש כל נשיכה במח והוא סגוף גדול מאד (וכבר שמעתי זאת גם משאר אנשים שזהו סגוף גדול מאד) והוא זכרונו לברכה, עשה הכל כל מיני סגופים שבעולם והכל בתמימות ובאמת עד שזכה למה שזכה אשרי לו גם בענין יסורים שיש על רב הצדיקים, ממש לא נשמע ולא נראה בעל יסורין כמותו ואי אפשר לספר ולבאר והיה מלא יסורים מבית ומחוץ ובתחלה קדם סוף ימיו היה לו יסורים עצומים ונוראים אשר לא היו יסורים דגמתיים בעולם וספר שהיסורים שלו הם בידו בכל עת שרוצה הוא מקבלם על עצמו ובאים עליו היסורים הללו, ובעת שרוצה לסלקם נסתלקים מעליו ועצם קשי וכבד היסורים הללו היה בלי שעור ואמרו בשמו שאמר שבשעה שבאו עליו היסורים, מעצם הפלגת הצער והכאב המפלג מאד מאד היה כמעט יכול לנשך עין בשניו מעצם הכאב (כדרך האדם שיש לו יסורים מפלגים שמעצם היסורים הוא חורק בשניו ועליו זכרונו לברכה, היו יסורים כבדים וקשים כלכך עד שבשעת היסורים היה

אֶפְשָׁר, שִׁיחֲתִיד עֲצִים בְּשָׁנָיו מֵעֵצִים הַצֶּעַר) אֹלָם גָּדֹל וְרַבּוּי הַיְסוּרִים
הַקָּשִׁים וְהָעֲצוּמִים שֶׁהָיָה לוֹ בְּסוֹף יָמָיו שְׁלֹשָׁה שָׁנִים רְצוּפִים הָיוּ
גְּדוֹלִים וְקָשִׁים עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּכַפְּלֵי כִּיפְּלִים אֲשֶׁר אֵין לְשַׁעַר
וְלַהֲעֲרִיד כָּלֵל וְקָצַת מְזִיחַ יִבְאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם אָפֶס
קָצָהוּ וַיֵּשׁ עוֹד הַרְבֵּה בְּזֶה לְסִפּוֹר אֵךְ הַשְּׂמִטָּנוּ הָרַב אֶפְלוּ מִהַמְּעַט
שָׂאֲנוּ יוֹדְעִים כִּי גַם זֶה הַמְּעַט הוּא רַב לְסִפּוֹר וְלֹא יִסְפִּיקוּ הַרְבֵּה
יְרִיעוֹת וְעוֹד חֲזוֹן לְמוֹעֵד לְבָאֵר יוֹתֵר בְּעֲזֵרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ:

סדר שְׁלֵחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ד) יש נוהגין להסתכל בציצית כשמגיעים לזראיתם אותה וליתן
אותם על העינים ומנהג יפה הוא וחיבובי מצוה: הגה גם נוהגים קצת
לנשק הציצית בשעה שרואה בהם והכל הוא חיבוב מצוה (ב"י): (ה)
כשמסתכל בציצית מסתכל בשני ציציות שלפניו שיש בהם
עשרה קשרים רמז להויות וגם יש בהם ט"ז חוטים ועשרה קשרים
עולה כ"ו כשם הוי"ה: (ו) גדול עונש המבטל מצות ציצית ועליו
נאמר לאחוז בכנפות הארץ וגו' הזהיר במצות ציצית זוכה ורואה
פני שכינה:

סימן כה (א) אחר שלבש טלית מצוייץ יניח תפלין שמעלין
בקודש והמניחין כים התפלין והטלית לתוך כים
אחת צריכין ליזהר שלא יניחו כים התפלין למעלה כדי שלא יפגע
בהם תחלה ויצטרך להניחם קודם הטלית כדי שלא יעבור על
המצוה: הגה מיהו אם תפילין מזומנים בידו ואין לו ציצית אין צריך
להמתין על הציצית אלא מניח תפילין וכשמביאים טלית מעטפו (דברי
עצמו): (ב) מי שהוא זהיר בטלית קטן ילבשנו ויניח תפלין בביתו
וילך לבוש בציצית ומוכתר בתפילין לבית הכנסת ושם יתעטף
בטלית גדול: הגה והעולם נהגו להתעטף אף בטלית גדול קודם ולברך

עליו ואח"כ מניח התפילין והולך לבית הכנסת: (ג) הרא"ש היה מסדר הברכות עד עומר ישראל בתפארה ואז היה מניח תפילין ומברך עומר ישראל בתפארה: (ד) צריך שיהיו תפילין עליו בשעת ק"ש ותפלה: (ה) יכוין בהנחתם שצונו הקב"ה להניח ארבע פרשיות אלו שיש בהם יחוד שמו ויציאת מצרים על הזרוע כנגד הלב ועל הראש כנגד המוח כדי שנזכור נסים ונפלאות שעשה עמנו שהם מורים על יחודו ואשר לו הכח והמשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו וישעבד להקב"ה הנשמה שהיא במוח וגם הלב שהוא עיקר התאוות והמחשבות ובזה יזכור הבורא וימעיט הנאותיו ויניח של יד תחלה ויברך להניח תפילין ואח"כ יניח של ראש ולא יברך כ"א ברכה אחת לשניהם: הגה ויש אומרים לברך על של ראש על מצות תפילין אפילו לא הפסיק בינתיים (הרא"ש הלכות תפילין) (וכן פשט המנהג בבני אשכנז שמברכין שתי ברכות וטוב לומר תמיד אחר הברכה השניה ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד) (מהר"י בן חביב אגור סימן ל"ח): (ו) אם פגע בשל ראש תחלה צריך להעביר על אותה המצוה ויניח של יד תחלה ואח"כ של ראש: (ז) יברך להניח בקמץ תחת הה"א ולא בפתח ובדגש: (ח) כל המצות מברך עליהם עובר לעשייתן (פי' קודם. ויעבר את הכושי פירושו רץ והקדים לפניו) לפיכך צריך לברך על התפלה של יד אחר הנחה על הקיבורת קודם קשירתם שקשירתם זו היא עשייתן: הגה וכן בשל ראש קודם שמהדקן בראשו שמהדקו בראשו (טור): (ט) אסור להפסיק בדיבור בין תפלה של יד לתפלה של ראש ואם הפסיק מברך על של ראש על מצות תפילין: הגה ולדין דנוהגין לברך שתי ברכות אף אם לא הפסיק צריך לחזור ולברך על של ראש להניח גם על מצות (ד"ע): (י) אם סח לצורך תפילין אינו חוזר ומברך אם שמע קדיש או קדושה בין תפלה של יד לתפלה של

ראש לא יפסיק לענות עמהם אלא שותק ושומע ומכוין למה שאומרים:

סדר לקוטי תפלות היומי:

תפלה ז סז: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתרחם עלינו ועל כל עמך בית ישראל, ותטע אמונתך בלבנו, ונזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים באמונה שלמה, ותהיה האמונה זכה ונכונה צחה ונקיה, בלי שום פגם ובלי שום בלבול בעולם חם ושלום כלל ונזכה ברחמיך הרבים, שתהיה אמונתנו חזקה כל כך כאלו אנו רואין בעינינו אלהותך והשגחתך וכבודך אשר מלא כל העולם ונהיה דבקים בך תמיד באמת ובתמימות ובדעה נכונה ומישבת בלי שום תערבת פסלת כלל:

סג: כי "אתה החלוצת להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורותיך" וגלית אלהותך ומלכותך עלינו, כי הוצאתנו ממצרים, ופדיתנו מתקף גלותם מתוך פור הברזל, מעמקי הקלפות והוצאת אותנו מנו"ן שערי טומאה, והכנסת אותנו בננו"ן שערי קדשה ועשית נסים ונפלאות במצרים ועל ים סוף, ושברת והכנעת כל אלילי מצרים, ושדדת המערכות ושנית הטבע ועקרת ובטלת כל מיני כפירות וכל מיני אמונות כזביות של פרעה ומצרים, שרצו שישתקעו בני ישראל ביניהם, חם ושלום, שיתגברו על ישראל, חם ושלום, במיני כפירות ואמונות כזביות שלהם, אשר זה היה תקף גלותם ואתה ברחמיך הרבים לא עזבת אותנו ביניהם, ומהרת להוציא אותנו מתוכם, והכנעת ושברת ועקרת כל מיני כפירות שלהם על ידי הנסים והמופתים הגדולים והנוראים שעשית בהם וגלית אלהותך ואדנותך לכל

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

רמח זצמ"ר מוהר"ר זצ"ל "צדק צדקו מקוה שדך צדד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל
זקן נתן ולא יעבור ע"י הוצאת נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּאֵי עוֹלָם, וּמֵאִז נִדְבְּקוּ יִשְׂרָאֵל בְּךָ לְעוֹלָם, וְהֶאֱמִינוּ בְּה' וּבְמִשְׁחָה
עֲבָדוּ בֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּזְכְּנוּ לְהֶאֱמִין בְּךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ הַאֱמֵתִיִּים
תָּמִיד, בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה וַחֲזָקָה וְנִכּוֹנָה:

סד: וּכְאֲשֶׁר אֵתָּה אֱלֹקִים אָמַת, כֵּן נִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּךָ בְּאַמַּת, עַד
שֶׁנִּזְכָּה לְהַרְגִּישׁ אֶלְהוּתְךָ עָלֵינוּ, וְנִהְיֶה דְבָקִים בְּךָ תָּמִיד, וְלֹא נִפְרָד
מִמֶּךָ לְעוֹלָם אֲפִלוּ כִּרְגַע קָלָה וְיִהְיֶה לָנוּ בּוֹשָׁה וּפְחַד וְאִימָה וְיִרְאָה
מִמֶּךָ תָּמִיד בְּכָל עֵת וּבְכָל רִגַע, וּבְלַעֲדֶיךָ לֹא נָרִים אֶת יָדֵינוּ וְאֶת
רַגְלֵנוּ לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֲבָדָה בְּעוֹלָם וּבְכָל עֶסְקָנוּ וְעִשְׂיֵתָנוּ אֲפִלוּ
בְּעַבֹדוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת שֶׁהֵם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, בְּכֹלֵם נִהְיֶה
דְּבָקִים בְּךָ תָּמִיד, וּכְלָם יִהְיוּ לְשִׁמְךָ וְלַעֲבֹדָתְךָ בְּאַמַּת וְלֹא נִשְׁכַּח
אוֹתְךָ לְעוֹלָם, בְּשֹׁכְבֵנוּ וּבְקוּמָנוּ, בְּשִׁבְתֵנוּ בְּבֵיתָנוּ וּבְלִכְתֵנוּ בַּדֶּרֶךְ
בְּדַבּוּרָנוּ וּבְשִׁתְיֻקוֹתָנוּ, בְּעִמְדַתָנוּ וּבִישִׁיבַתָנוּ, בֵּין בְּעֶסְקָנוּ בְּתוֹרָה
וּמִצְוֹת וּבֵין בְּעֶסְקָנוּ בַּדֶּרֶךְ אֶרֶץ, בְּכֹלֵם נִהְיֶה דְבָקִים בְּךָ וְלֹא
נִשְׁכַּח אוֹתְךָ לְעוֹלָם:

סה: וְתַעֲזֹרֵנִי לְקַיֵּם בְּאַמַּת מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "שׁוֹיֵתִי ה' לְנִגְדֵי תָּמִיד
כִּי מִימֵינִי בֵּל אָמוּט" וְנִזְכָּה לְהַרְגִּישׁ אֶלְהוּתְךָ עָלֵינוּ תָּמִיד, כִּי מִלֹּא
כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ, וּמִלְכוּתְךָ בְּכָל מְשָׁלָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "אִם יִסְתַּר
אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם ה', הֲלֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת
הָאָרֶץ אֲנִי מִלֵּא":

סו: מִלֵּא רַחֲמִים חָפִץ לְהִיטִיב, אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה לְבַד בְּרָאתָ עוֹלָמְךָ;
אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם, וְכָל הָעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים אֲלֵפֵי אֲלֵפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת, עַד אִין שִׁיעוֹר וּמִסְפָּר, כִּדֵּי
לְגַלּוֹת אֶלְהוּתְךָ בְּעוֹלָם, כִּדֵּי שֶׁנִּזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּעוֹלָם
הַשָּׁפֵל הַזֶּה כִּי אֵתָּה טוֹב וּמִטִּיב לְכָל וְרָצִיתָ לְהִטִּיב מִטוֹבְךָ לָנוּ,
וְלְהַרְאוֹת לָנוּ רַחֲמָנוּתֶיךָ וַחֲנִינוּתֶיךָ עַל כֵּן בְּרָאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ

הַטּוֹב, כִּי־י שְׁנֹזְכָה לִידַע וְלַהֲכִיר אֹתָךְ, וְלַחֲזוֹת בְּנַעַם זִיּוֹךְ, אֲשֶׁר
זֹאת [הִיא] הַטּוֹבָה הַגְּדוֹלָה שְׁבָכָל הַטּוֹבוֹת, טוֹבוֹת הָאֲמֹתִיּוֹת
וְהַנְּצַחִיּוֹת וְאִין שׁוֹם טוֹבָה אַחֶרֶת בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְכָל הַטּוֹבוֹת וְכָל
הַנְּסִים וְנִפְלְאוֹת שְׁעֲשִׂיתָ עִם אֲבוֹתֵינוּ וְעַמָּנוּ, וְאֲשֶׁר אֶתָּה עוֹשֶׂה
עִתָּה עַמָּנוּ בְּכָל יוֹם וּבְכָל שְׁעָה, כָּלֵם הֵם רַק בְּשִׁבִיל תַּכְלִית הַטּוֹב
הַזֶּה כִּי־י שְׁנֹזְכָה לִידַע מִמָּךְ, אֲשֶׁר זֹאת הִיא הַתַּכְלִית שֶׁל כָּל
הַטּוֹבוֹת שְׁבָעוֹלָם עַל כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן כָּל, וְתִקַּבֵּעַ אֲמוֹנָתְךָ
בְּלִבֵּנוּ לְעוֹלָם וָעֵד, וְשִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבְךָ, וְתִזְכְּנוּ לַחֲזוֹת בְּנַעַם זִיּוֹךְ
וְתַעְזוֹר לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ תְּפִלּוֹתֵינוּ בְּכָל לֵב וְנִפְשׁ, עַד
שִׁיְהִיָּה לָנוּ כַּח עַל יְדֵי תְּפִלּוֹתֵינוּ לְשָׁנוֹת הַטַּבֵּעַ, וְלַעֲשׂוֹת נְסִים
וּמוֹפְתִים בְּעוֹלָם, וְתִשְׁמַע תְּפִלּוֹתֵינוּ תָּמִיד:

סו: וְתִזְכְּנוּ לָבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הָאֶרֶץ אֲשֶׁר בְּחָרְתָּ בָּהּ מִכָּל
הָאֲרָצוֹת, וְנָתַתָּ אֹתָהּ לְיִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם וּמִיּוֹם אֲשֶׁר סָרְנוּ מֵאֲחֶרֶיךָ
וּפָגַמְנוּ בְּאֲמוֹנָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, גָּלִינוּ מֵאֲרָצְנוּ, וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל
אֲדָמָתְנוּ, עַד אֲשֶׁר אָרַךְ עָלֵינוּ הַגְּלוּת עַל כֵּן חוּם וַחֲמַל נָא עָלֵינוּ,
וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים לְהַכְּנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי כְּפִירוֹת
וּבְלִבוֹלִים, שְׁלֵא יַעֲלוּ בְּלִבֵּנוּ וּבְלֵב כָּל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם וְנֹזְכָה
לְהֶאֱמִין בְּנִסֶּיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹשֶׂה עַמָּנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר
מֵעוֹלָם, וְאֲשֶׁר אֶתָּה עוֹשֶׂה עַמָּנוּ עַדִּין בְּכָל יוֹם וּבְכָל שְׁעָה וְלֹא
נִכְסֶה שׁוֹם נִם בְּדַרְךָ הַטַּבֵּעַ, חֵם וְשָׁלוֹם, רַק נִדַּע וְנֶאֱמִין שֶׁכָּל
מֵאֲתָךְ לָבֵד, עַל יְדֵי הַשְּׁגָחָתְךָ אֲשֶׁר אֶתָּה מְשַׁגֵּיחַ תָּמִיד בְּהַשְּׁגָחָה
פְּרָטִיּוֹת עַל כָּל דָּבָר שְׁבָעוֹלָם וְנֹזְכָה לְהֶאֱמִין בְּךָ וּבְצַדִּיקֵי הָאֲמֹת
תָּמִיד, וְעַל יְדֵי זֶה נֹזְכָה לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מְהֵרָה,
וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגֵאֲלָנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה, וְתִבְיֵא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ: